

תהווה התחרות לבתה שלה ואמרה לעצמה
"עם הנערה ההיא תסתלק מכאן, הרי הבת שלי
תהיה הראשונה בארץ, ובמשך הזמן היורשת."
וכך חייה של בת המלך נעשו קשים מיום ליום.
יום אחד המלכה ישבה עם שתי הבנות בגן
הארמון, ליד הבאר. על הבאר תלוי היה ספל
כסף, כדי שניתן יהי לשאוב בו מים ולשתות.
ובת המלך, שנעשתה צמאה, הושיטה את ידה
כדי לקחת אותו, אך האם החורגת עצרה
אותה.

"ראי, את חייבת להתכופף כדי לשתות ישר
מהבאר. ספל כסף הוא טוב מדי בשבילך."
"הו!" ענתה הנסיכה "היו זמנים שאפילו ספל
זהב לא היה טוב מדי בשבילי" והתחילה
לבכות. אך היא הייתה צמאה מאוד ולכן
התכופפה והתחילה לשתות. ואז המלכה
נעמדה מאחוריה ונתנה לה דחיפה, כך
שהנערה נפלה לתוך הבאר ושקעה עד

מתוך "השעון המופלא" מאת ה. פייל

היה היה פעם מלך ולו רק בת אחת, יפה יותר
מאשר אוכל לתאר. המלכה, אמא של הנערה,
נפטרה כבר לפני זמן רב והמלך החליט
להתחתן שנית. וכך באה לארמון אמא חורגת
לנערה יחד עם אחות חורגת, כי למלכה
החדשה הייתה בת שלה.
תחילה המלכה התייחסה יפה ליתומה, אך
במשך הזמן היא חשבה שבתו של המלך

התחתית.

האם והבתה חזרו שמחות לארמון, כי חשבו שכך התפטרו מהנסיכה לתמיד.

אך שמחתן הייתה מוקדמת מדי. כי כשהנסיכה נפלה לתחתית הבאר היא מצאה את עצמה באחו ירוק רחב ידיים, מלא פרחים כמו השמיים בלילה מלאים כוכבים.

היא הלכה באחו הלאה והלאה אך לא ראתה איש, עד שבסוף הגיעה לבית גדול ויפה שעמד שם בודד, כי אף בית אחר לא נראה בסביבה. בכניסה לבית עמדה אישה זקנה, אך הנסיכה מיד הבינה כי זו אינה מפשוטי העם.

ואכן צדקה הנסיכה, כי האישה הייתה לא אחרת אלא אמא הילדגרד, חכמה מאוד, שידע הרבה, כמעט כמו אבא זמן בעצמו. היא ידעה את הכל על הנסיכה, מי היא ואיך היא הגיעה אליה, גם בלי לשאול כלל.

"שמעי" אמרה "אתן לך כאן אוכל ולינה, וגם

אשלם לך יפה, אם תשרתי אותי בנאמנות
במשך שנה ויום אחד."

הנסיכה הייתה מוכנה לכך, כי הייתה כבר
עייפה ורעבה. היא נכנסה לביתה של אמא
הילדגראד כדי לשרת אותה במשך שנה ויום. אך
לא הייתה זו סתם עבודה. אספר לכם: כשהיא
הפעילה את המפוח כדי ללבות אש, רוח חזקה
נשבה בעולם, כל טחנות הרוח הסתובבו מחופי
סין במזרח ועד חופי אלסקה במערב.

וכשהתיזה מים על בגדים לפני כביסה, גשם
חזק ירד וכל המרזבים מלאו מים, עד
שהאנשים נאלצו להישאר בביתם וילדים הלכו
לבית הספר תחת מטריות גדולות.
אלא שהנסיכה לא ידעה כלום על כך, וחשבה
שהיא רק מבעירה את האש ומתיזה מים על
בגדים.

יום אחד אמא הילדגראד אמרה לנסיכה "אני
נוסעת עכשיו לימים אחדים. הנה לך מפתחות

הבית. את יכולה לעבור בו בכל החדרים. אך
המפתח השחור הזה פותח דלת של חדר קטן
שאליו אסור לך להיכנס. ודעי לך שאדע מיד אם
תכנסי לשם, ואסון עלול לקרות לך מכך."
והיא הלכה והשאירה את הנסיכה לבדה.

לא היה לנערה מה לעשות ולכן הלכה בבית
הגדול, פעם לחדר זה, פעם לחדר אחר וביום
השלישי ביקרה כבר בכל החדרים פרט לאותו
חדר הקטן, שלשם אסרה לה אמא הילדגראד
ללכת. אך דווקא לכן היא רצתה מאוד, אבל
מאוד, להציץ לחדר האסור. "אני חושבת"
אמרה לעצמה "שלא יקרה שום דבר רע אם רק
אתן הצצה אחת לשם." ומיד ניגשה לדלת
והביטה עליה.

"מעניין" אמרה לעצמה "האם המפתח השחור
יתאים למנעול של הדלת הזו?"
אכן, הוא התאים.

"מעניין" אמרה "האם הוא בכלל יסובב את

הבריה?"
וכן, הבריה זז.
"מעניין" אמרה "האם יקרה דבר רע כלשהו,
אם אציץ פנימה?"
והיא הציצה.
תאמינו לי או לא תאמינו אם אספר לכם כי
החדר היה כמעט ריק, ורק כד אחד, מכוסה,
עמד באמצע. וכמובן הנסיכה הייתה צריכה
להציץ לתוך הכד. אם היא כבר הלכה כל כך
רחוק ולא קרה כל דבר רע, הרי גם בהמשך לא
יקרה כלום. והיא ניגשה לכד, הורידה את
המכסה והסתכלה פנימה.
ומה היה בכד? כלום. רק מים.
אבל כשהיא הביטה במים שבכד ראתה את
אמא הילדגרו, כאילו היא במרחק רב, וראתה
שאמא הילדגרו לא מסתכלת על שום דבר
אחר אלא רק עליה! וכשראתה זאת היא שמה
מהר את המכסה חזרה. אך היא לא עשתה

זאת די מהר, כי תלתל אחד משערותיה נשמט מראשה ושערה אחת נגעה במים שבכד. כן, רק שערה אחת. אך הנסיכה הרגישה פתאום שכל שערות ראשה הפכו לזהב טהור. זה הפחיד אותה מאוד. היא ברחה מהחדר הקטן, אספה את כל שערותיה צמוד לראשה ועטפה אותן במטפחת שלה, אך זה לא עזר, כמובן, כי כל השערות הזהובות נשארו על ראשה. באותו הרגע אמא הילדגרד נכנסה לבית. "האם נהגת כפי שאמרתי לך?" שאלה. "כן" ענתה הנסיכה בפחד גדול. "האם נכנסת לחדר הקטן?" שאלה אמא הילדגרד. "לא" אמרה הנסיכה, אבל לבה דפק כה חזק שבקושי יכלה לדבר. ואז אמא הילדגרד הסירה את המטפחת מראשה של הנסיכה, ושערות הזהב נפלו על

כתפיה, והיה זה מראה המופלא ביותר מכאן עד לארץ האיין-קץ. "אז מה קרה לשערותיך?" שאלה אמא הילדגרד. "אינני יודעת" ענתה הנסיכה והתחילה לבכות ולהתייפח כאילו לבה נשבר. "ראי עכשיו" אמרה אמא הילדגרד "שרתת אותי יפה כל הזמן שהיית כאן אצלי, ולכן ארחם עליך. אבל את חייבת לומר לי את האמת. האם נכנסת לחדר הקטן כשלא הייתי פה?" אך למרות שאמא הילדגרד דיברה אליה בנועם, הנסיכה לא הייתה מוכנה להודות. "לא" אמרה. "אז איך קרה ששערותיך הפכו זהב?" שאלה אמא הילדגרד. קמת "אינני יודעת" ענתה הנסיכה. ואז קמטה אמא הילדגרד את מצחה ועיניה בערו כמו אש. היא תפסה את הנסיכה בזרועה,

הן עפו ועפו עד שהגיעו ליער גדול, שבו לא ניתן היה למצוא כל שביל, לא מוביל צפונה או דרומה ולא מוביל מערבה או מזרחה. "ראי עכשיו" אמרה אמא הילדגראד "שרתת אותי טוב ולכן אתן לך עוד הזדמנות אחת. אך אם הפעם לא תגידי לי את האמת, אשאיר אותך כאן ביער לבדך, ואמנע ממך דיבור, כך שתהיי אילמת כמו חיות השדה. האם נכנסת לחדר הקטן?"

אך לבה של הנסיכה התקשה מרוב בושה ואמרה "לא".

"אז איך נעשה השער שלך כמו עכשיו?" "אינני יודעת" אמרה הנסיכה.

ואז אמא הילדגראד הלכה משם והשאירה את הנסיכה לבדה, וגם לקחה לה את כושר הדיבור, כך שהיא נותרה אילמת לחלוטין. הנסיכה נשארה ביער זמן רב, והייתה אולי מתה מרעב, אלא שאמא הילדגראד אמרה

הכתה במקל שלה באדמה, והן התעופפו באוויר במהירות, עד שהרוח שרקה באוזניהן.

לחגלות להביא לה מדי פעם קצת מזון, והן עשו זאת מדי יום, וכך במשך שבועות וחודשים. הנסיכה פחדה מאוד מחיות בר שהסתובבו ביער ולכן טיפסה על עץ וחיה בין הענפים, ובמשך הזמן כל בגדיה נקרעו ולא נשאר מהם כלום. אך שערות הזהב המשיכו לצמוח על ראשה והיא הייתה עטופה בהן כולה, מראש ועד רגל כמו בבגד.

קרה יום אחד שמלך צעיר יצא ליער לצוד חזירי-בר, ואתו באו אנשי חצר רבים. היו אחדים מהם שרכבו קדימה ופתאום ראו להקה גדולה של חגלות שהתעופפו מצמרות העצים. וכשהביטו היטב ראו שהחגלות פרסו אוכל לפני נערה יפה, לבושה כולה בשערות זהב. הם חזרו מיד למלך הצעיר וסיפרו לו מה ראו, והוא בא למקום הזה מהר, כמה שרק יכול היה. הוא ראה את הנערה על עץ וקרא לה לרדת אליו, אך היא רק נענעה בראשה, כי לא יכלה לדבר,

וגם התביישה מאוד. ואז המלך הצעיר, שראה שהיא לא תרד אליו, טיפס בעצמו על העץ והוריד אותה משם. הוא עטף אותה בגלימה שלו, הושיב לפניו על הסוס ויצא עם כל הפמליה מהיער החשוך אל השמיים הכחולים, ורכב כך עד שהגיע לארמון המלכותי שלו. וכל הזמן הזה הנסיכה רק בכתה ובכתה, כי לא יכלה להוציא מילה אחת מפיה.

המלך הצעיר מסר אותה לטיפולן של אמו, שלא הייתה במיוחד מרוצה שהביא נערה אילמת הביתה, למרות שזו הייתה יפה כמו חלב ועלי ורדים. אלא שהמלך לא התעניין כלל בדעותיה של אמו, כי ככל שהביט יותר על הנערה, כך יותר יפה היא נעשתה בעיניו, גם אם לא יכלה להוציא מילה אחת על עצמה. כך עבר זמן, עד שיום אחד החסידות, שחיו על גג הארמון, הביאו בן תינוק לנסיכה האילמת המסכנה, וכולם שמחו מאוד. אך שמחתם

כשלמחרת לא מצאו את התינוק ופיה של הנסיכה היה מרוח בדם. "ראה" אמרה אמו של

הפכה מהר לצער, כי בלילה הבא, כשכולם ישנו היטב בארמון, אמא הילדגרד נכנסה בשקט לחדרה של הנסיכה, החזירה לה את כושר הדיבור לזמן מה ואמרה "אני עדיין מרחמת עליך. אם תגידי לי את האמת אחזיר לך את הדיבור והכל יסתדר לך יפה בחייך. אבל אם תשקרי לי שוב, מחכות לך צרות גדולות יותר מעכשיו. אז אמרי, האם נכנסת לחדר הקטן?" "לא" ענתה הנסיכה, שעדיין לא יכלה להודות במעשה שלה.

"אז איך קרה ששערותיך נעשו לזהב?" "אינני יודעת" אמרה הנסיכה.

ואז אמא הילדגרד לקחה לה שוב את כושר דיבורה. אבל לפני שעזבה היא מרחה את פיה של הנסיכה בדם, את התינוק עטפה בגלימה שלה, לקחה אותו ושאירה את אמו בוכה לבדה.

תוכלו לתאר לך איזו מהומה קמה בארמון,

המלך "מה אמרתי לך מיד. האם אינך רואה
שהבאת הביתה אישה מרושעת, שהרגה את
התינוק שלה?"

אך המלך לא היה מוכן לשמוע, כי הנסיכה
נראתה לו כה יפה וכה נהדרת שלא יכול היה
להאמין שהיא תעשה מעשה כזה.

שוב עבר זמן ועוד תינוק הגיע לנסיכה ושוב
באה אליה אמא הילדגרד ושאלה "האם נכנסת
לחדר הקטן?"

"לא" אמרה הנסיכה.

"אז מה קרה לשערות שלך?"

"אינני יודעת" ענתה הנסיכה.

ושוב אמא הילדגרד לקחה את התינוק ומרחה
בדם את פיה של הנסיכה.

אבל הפעם בסביבתו של המלך התחילו אנשים
להתלחש, ולמלך לא היה מה לומר ורק לבו
היה כבד בחזהו. אך עדיין לא מוכן היה שיפגעו
בנסיכה, יקרה מה שיקרה.

במשך הזמן בא גם תינוק שלישי וגם אותו
לקחה אמא הילדגרד כמו את הקודמים. והפעם
המלך לא יכול היה לעשות דבר, כי כולם קראו
שהאישה היא מכשפה מרושעת ושצריך לשרוף
אותה על במוקד. ואמנם הובאו עצים רבים
לחצר הארמון והנסיכה נקשרה לעמוד,
כשהעצים נערמים סביבה. ואז הדליקו את
העצים והם התחילו לבעור. אך פתאום הופיעה
אמא הילדגרד ונעמדה ליד הנסיכה, ממש
בתוך האש. בידיה היא החזיקה את התינוק
הקטן ביותר, והשניים האחרים עמדו לידיה
ואחזו בשולי בגדה.

היא החזירה לנסיכה את כושר דיבורה ושאלה
שוב "אמרי עכשיו, האם נכנסת לחדר הקטן?"
גם ברגע הזה הייתה הנסיכה עונה "לא", אך
כשראתה את ילדיה בתוך האש לבה נמס
בתוכה.

"כן!" קראה "נכנסתי וראיתי."

"ואיך נעשו שערותיך, כפי שהן עכשיו?" שאלה אמא הילדגרד.

"הסתכלתי לאן שלא הייתי צריכה להסתכל" ענתה הנסיכה "ושערה אחת נגעה במים והן נעשו לזהב."

פניה של אמא הילדגרד נעשו מחייכים וזרחו כמו ירח. "מוטב להגיד אמת מאוחר, מאשר לשקר. אילו אמרת את האמת מיד, הייתי סולחת לך." ובאותו רגע ירד גשם חזק מהשמיים וכיבה את הלהבות.

עכשיו, כשכבר כולם ידעו מה ואיך קרה, הייתה שמחה גדולה בארמון המלך וזאת תוכלו לתאר לעצמכם. אפילו אמו של המלך שמחה, כשהתברר לה כי בנה לקח נסיכה אמיתית לאישה.

אך זה עוד לא סוף הסיפור.

כי בארמון נערך נשף גדול, והוזמנו אליו מלכים ונסיכים ואצילים מכל הארץ. ומי בא ביניהם אם

לא האם החורגת המרושעת והאחות החורגת המרושעת של הנסיכה.

הן לא רצו תחילה להאמין כשראו מי זו שנשואה למלך הגדול והעשיר ביותר שבכל הארץ!

לבותיהם התמלאו בקינאה ותפחו ועוד תפחו עד שהתפוצצו, והן נפלו מתות וזה היה הסוף שלהן.

וכך אחרי זמן הכל נגמר הכי טוב, כפי שקורה באגדות. ותזכרו – אילו הנסיכה אמרה מיד אמת לאמא הילדגרד, הרי לא הייתה נכנסת לצרות. ומי יודע מה הייתה עושה למענה אמא הילדגרד, כי היא אישה מוזרה, אמא הילדגרד זו.